Írta: Éliás Ádám elnök
2014. május 13. kedd, 19:14

I. Első fokon pert vesztett a Fővárosi Főügyészség a VÉSZ ellen a Fővárosi Törvényszéken indított perében.
II. Készen állunk a kilakoltató bankok elleni harcra. – Üdvözöljük, hogy a Kormány beterjesztette, és az új Országgyűlés első intézkedésként elfogadta a kilakoltatási moratórium határidő nélküli meghosszabbítását addig, amíg a devizaalapú, lakóingatlan-jelzáloggal terhelt kölcsönök ügyének végső jogi rendezése megtörténik.
III. Búcsú a kishantosi vetéstől – a földvédelem új dimenziói.

I. Első fokon pert vesztett a Fővárosi Főügyészség a VÉSZ ellen a Fővárosi Törvényszéken indított perében.

A Fővárosi Főügyészség a VÉSZ megszüntetését kezdeményezte a Fővárosi Törvényszéken. A Törvényszék első fokon elutasította a VÉSZ feloszlatására irányuló főügyészségi kereseti kérelmet.

Közjogi küzdelmeink egyik legérdekesebb fejleménye zajlott le és fejeződött be első fokon annak a pernek a szerdán, 2014. május 7.-én megtartott tárgyalásán, amely pert a Fővárosi Főügyészség indította a VÉSZ ellen, kereseti kérelmében a Szövetség megszüntetését kérve a Fővárosi Törvényszéktől.

Közjogi küzdelmeink igazi tétje annak a kérdésnek az eldöntése, hogy mi előbbre való: a társadalom önvédelme, vagy pedig az írott jog formális követelményeinek való megfelelés. Ha súlyos, tömeges érdek-konfliktusok keletkeznek egyfelől a pénzhatalom érdekei, másfelől emberek és szervezetek jogos érdekei között, akkor melyik érdeket védi a jogalkotó és jogalkalmazó közhatalom. Ezek a konfliktusok egzisztenciális krízishelyzetbe taszítanak sokakat, ugyanakkor a támadó, nyerészkedő fél eleget tesz látszólag a formál-jogi követelményeknek, és sikeresen álcázza a csalást, sikkasztást, üzérkedést, orgazdaságot, fedezetelvonást, stb., továbbá a jogalap nélküli gazdagodást és a jó erkölcsbe ütköző magatartást jogvitának. Küzdelmeink során, amikor pereket – köztük büntetőpereket – vállaltunk, tartalmilag ebben a dilemmában kellett döntenie az igazságszolgáltatásnak. A kérdés konkrétan úgy jelentkezett, hogy ha egy érdekvédelmi társadalmi szervezet, átlátva a nyerészkedő spekuláció áljogi trükközésén, elszánt a kiszolgáltatottak védelmében, és szokatlan, olykor harcos fellépési formákat alkalmaz, de a célja egyértelműen az igazságosság, a társadalom jogos érdekeinek védelme, akkor elítélhető-e a formális jogszokások be nem tartása miatt. Szövetségünk akcióit kétségtelenül ez a fajta fellépés jellemezte, bizonyos határok (például az erőszakmentesség, a mértéktartás, vagy a kamatkövetelések érdekében történő fellépéstől tartózkodás) szigorú betartásával.

Idáig a mérlegünk nagyon pozitív volt. Elenyésző számban születtek elmarasztaló ítéletek, túlnyomórészt pedig vagy már nyomozati szakban megszüntető határozatok, vagy bírói szakban bűncselekmény hiányában felmentő ítéletek születtek. Határozottan az a kép alakult ki, hogy a jogalkalmazó közhatalom a valós társadalmi érdekek védelmét akkor is jogszerűnek minősíti, ha ennek a védelemnek szokatlan, az átlagos társadalmi reflexektől, a bevett jogi fellépésektől eltérő formái és módjai valósultak meg.

Ezúttal azonban a Fővárosi Főügyészség perindításával a VÉSZ létezése lett a tét.

A Fővárosi Főügyészség, terjedelmes kereseti kérelmében, vastag kötetet kitevő bizonyító

dokumentumanyagot mellékelve, a HunguestHotels Zrt. panaszára hivatkozva kifejtette, hogy a Szövetség 2013. június 21.-én Hévízen, a Mirage Hotel (HunguestHotels) ellen végrehajtott akciója jogellenes volt. Tartalma szerint ezt a hévízi, bűnjel-lefoglalási akciónkat azonosnak minősítette a régebbi tulajdonvisszavételi akcióinkkal, amelyektől a Fővárosi Bíróság 2010-ben, a Fővárosi Ítélőtábla által másodfokon jogerőssé tett ítéletével a VÉSZ-t eltiltotta. Ezen felül jogellenesnek minősítette az érdekvédelmi ellenfeleinkkel zajló levelezésünk egyes részleteit, továbbá azt, hogy tagjaink és érdekvédelmi ellenfeleik között közvetítő tevékenységet folytattunk.

A Főügyészség keresetlevelére benyújtott írásos, majd a tárgyalás folyamán előszóban elmondott nyilatkozatomban és válaszaimban kifejtettem, hogy ezeket az akcióinkat mi magunk is egy abnormális helyzetre adott abnormális, ám szükségszerű válasznak tekintettük. Mindig azt hirdettük, hogy a teljesítő ember és vállalkozás érdekvédelmét csakis a jog szavatolhatja. Addig azonban, amíg a közhatalom tehetetlensége és mulasztásai miatt a nyerészkedő spekulánsok azt hihetik, hogy büntetlenül tönkretehetnek rengeteg teljesítő embert és vállalkozást, addig egy érdekvédelmi társadalmi szervezet kénytelen hathatósan kiegyenlíteni a felborult erőegyensúlyt. Ennek eszköze a szolidáris tömegerő, és magára vessen, aki szembetalálkozik ezzel az erővel, miután minden békés megegyezési lehetőséget elutasított, és mindenáron ragaszkodik a teljesítő ember tönkretételéhez.

Kitértem arra, hogy bár a sajtó mindig hatalmas érdeklődéssel tisztelt meg minket az akcióink, demonstrációink során, és ezért a tömegkommunikáció minden létező médiumában olyan kép alakult ki rólunk, mintha csak akciók végrehajtásából állt volna a tevékenységünk, valójában megalakulásunktól kezdődően folyamatosan sokat dolgoztunk a békés megegyezések érdekében, a konkrét érdekvédelmi konfliktusok feloldása céljából, és főként a jó irányú jogszabályi változások szellemi-szakmai kezdeményezésében. Ez utóbbiakról is tudósított a sajtó, de sokkal gyérebben. Így állt össze az a hatalmas társadalmi támogatottság, amely Szövetségünket övezi.

(Ezen felül itt, e közleményben hozzá kell tennem: bármihez kezdtünk, bármilyen érdekvédelmi területen, a dolgok az általunk kezdeményezett irányok szerint alakultak, jogalkotási és jogalkalmazási területen egyaránt: az egri kórházvédők visszafoglalhatták kórházukat; a becsapott devizahitelesek ügye rendeződik; Kishantos országos üggyé vált - bár nem úgy, ahogy szerettük volna, erre még visszatérek -; a NAV működésének kivizsgálása országos követeléssé erősödött.)

A bíróságon azt is kifejthettem, hogy semmilyen jogszabály nem tiltja, hogy egy érdekvédelmi társadalmi szervezet közreműködjön az érdekvédelmi konfliktusban részt vevők közötti megegyezés létrehozásában. Ebben a szellemben léptünk fel tagjaink mellett. Hozzátettem: ha a Fővárosi Főügyészség nem működésünk egyes elemei ellen lép fel, hanem létezésünk ellen, megszüntetésünket kezdeményezve, akkor kötelessége lett volna teljes tevékenységünket mérlegelni.

A Fővárosi Törvényszék elutasította a Főügyészség keresetét.

A Törvényszék abban a Főügyészségnek adott igazat, hogy ezek a bűnjel-lefoglalási akcióink jogellenesek. Az eljáró bíró szóbeli indoklásában kifejtette, hogy a jogellenességnek nem csak büntetőjogi értelemben lehet realitása, hanem polgári jogi értelemben is.

Ugyanakkor abban a VÉSZ álláspontját osztotta, hogy a Szövetség teljes tevékenységét mérlegre kell tenni, ha az abban lévő emberek egyesület alapítására és működtetésére való jogát korlátozni akarják. Márpedig a VÉSZ tevékenysége nem alapozza meg a Szövetség megszüntetésére irányuló kérelem teljesítését.

Kommentárunk: minden vágyunk az, és lankadatlan erővel azért dolgozunk, hogy örökre okafogyottakká váljanak ezek az akcióink. Megértettük és megfogadjuk a bírói intést. Azt a küldetésünket azonban nem adhatjuk fel, még ha fellépésünk formáit és módjait meg is kell változtatnunk, hogy a kiszolgáltatott embert és vállalkozást megvédjük a rá támadó, hatalmas túlerőben lévő bűnös érdekekkel szemben. Változatlanul tudniuk kell azoknak, akik mások tönkretételére törnek: nagy árat kell fizetniük, ha kiszolgáltatott emberek megtámadására vetemednek. A VÉSZ számára bőven rendelkezésre állnak törvényes eszközök ahhoz, hogy hatékonyan fellépjen a szipolyozó, spekuláns rablók ellen. Ezt ma már az országban nagyjából mindenki tudja, és attól, hogy fellépésünk jogellenesnek minősített formáitól tartózkodni fogunk, megtaláljuk azokat a formákat és módokat, amelyekkel sem a bankoknak, sem a multiknak, sem a kisebb spekuláns nyerészkedőknek nem lesz tanácsos szembekerülni.

II. Készen állunk a kilakoltató bankok elleni harcra. – Üdvözöljük, hogy a Kormány beterjesztette, és az új Országgyűlés első intézkedésként elfogadta a kilakoltatási moratórium határidő nélküli meghosszabbítását addig, amíg a devizaalapú, lakóingatlan-jelzáloggal terhelt kölcsönök ügyének végső jogi rendezése megtörténik.

Budapesten és 11 megyében teremtődtek meg egyelőre a feltételei a kilakoltató bankok elleni fellépésnek. Legutóbbi közleményeinkben hirdettük meg a GYŐZ Mozgalom és a VÉSZ akciókészültségét a bankháború újabb szakaszára. Több szervezet csatlakozását követően egy kilakoltató célbank ellen egyelőre kb. 60-70%-os országos lefedettséggel tudjuk egyidejűleg megindítani az akciókat és demonstrációkat. Úgy véljük, ez is elegendő ahhoz, hogy a kiválasztott kilakoltató bank működése megsemmisüljön. Pontosítottuk a budapesti és a vidéki helyszíneket. A szervezés folytatódik a nagyobb lefedettség érdekében.

Mindezt azért készítettük elő, mert arra számítottunk, hogy a választásokra tekintettel érdemi lépés ezen a sok százezer család egzisztenciáját veszélyeztető területen ősznél előbb nem lesz, ezért a családok kiszolgáltatottakká válnak újra a bankokkal szemben.

Nagyon bíztató és sokat ígérő meglepetés, hogy a Kormány első beterjesztése az új Parlamentnek éppen ennek a súlyos veszélyeket hordozó területnek a hathatós kezeléséről szól. Nagy örömmel nyugtázzuk, hogy ezúttal a végső jogi rendezésig szól a kilakoltatási tilalom, és éppen abban az adós körben, amely a legtöbb és legkiszolgáltatottabb családot foglalja magában, és amely kör védelmében felléptünk.

Úgy reméljük, afelé haladunk, hogy a bankháború véglegesen okafogyottá fog válni.

Ezért az akciókészültséget a mai napon minden aktivistára és akciócsapatra vonatkozóan felfüggesztjük. A mai naptól bárki fellépne esetlegesen a VÉSZ, vagy a GYŐZ Mozgalom égisze alatt, jogtalanul hivatkozik ránk. A VÉSZ és a GYŐZ Mozgalom addig nem fog lépni, amíg valamilyen negatív drámai fejlemény nem történik. Természetesen figyeljük a bankok magatartását, de a jelek szerint egyelőre sem feketelista meghirdetésére, sem célbank kiválasztására, sem akciók és demonstrációk megindítására nincs szükség.

Bár a „fegyvert” lábhoz tettük, a szervezést folytatjuk. Ennek az az oka, hogy meg akarjuk várni a végső jogi rendezés tartalmát. Ha az igazság helyrebillen, ha a becsapott emberek elégtételt kapnak, végérvényesen megszüntetjük a meghirdetett akciókészültséget. Mindig azt mondtuk és mondjuk, hogy a felvett hiteleket vissza kell fizetni. Tehát semmilyen jogsértő követelésünk nincs. Annak követelésében viszont szilárdak vagyunk, hogy a bankok jogsértő nyerészkedése, és ennek folytán sok százezer család életének tönkretétele lehetetlenné váljon. Mindenáron

helyre kell állnia az adós családok egzisztenciális biztonságának. Reméljük, hogy a bankok is belátják: ez az ő érdekük is, mert a háborúság állapotában ők sem tudnak dolgozni és fejlődni.
Ezzel kapcsolatban szeretnék kitérni a társadalmi támogatottságunk problémájára. Vannak, akik szélhámos, korrupt, erőszakos gengszterbandának tartanak minket, vannak, akik példaképnek tekintett, kiváló, hősi élcsapatnak. Az utóbbiak vannak abszolút túlsúlyban, de tény, hogy ők is túloznak. Az előbbiek a hibáinkat nagyítják fel, az utóbbiak az érdemeinket. Pedig vannak reális hibáink is, és talán némi reális érdemeink is.
Amióta napvilágot látott az a valóban szenzációszámba menő fejlemény, hogy az új Országgyűlés legelső törvénye a kilakoltatással fenyegetett családok védelméről fog szólni, sokan úgy vélik, hogy ez annak következménye, hogy meghirdettük a veszélyeztetett családok védelmében a bankháború új szakaszát. Azt mondják, az új ciklus nem kockáztathatta meg az ország pénzügyi stabilitását esetleg megingató társadalmi fellépés bekövetkezését. Ezért ünnepelnek bennünket, azt feltételezve, hogy nekünk köszönhető ez a nem várt fordulat.
Soha nem fog kiderülni, hogy felelős emberek mély belső szándékaiban minek milyen szerepe volt. Attól, hogy valaki cáfolja, még lehetett szerepe valaminek. Attól, hogy valaki deklarál egy ilyen hatást, lehet, hogy egyáltalán nem volt jelentősége.
Nem zárhatom ki tehát, hogy a bankháború új szakaszának meghirdetése bizonyos szerepet játszhatott a dolgok pozitív alakulásában.
Azonban meggyőződésem, hogy egy olyan politikai erő, amely akár a legcsekélyebb mértékben is komolyan veszi a kereszténységet, és meghatározó erő tud lenni, soha, semmilyen módon és mértékben nem engedheti meg az embertelenséget, akármilyen érdekből származzon is annak veszélye. Ezért szívvel-lélekkel éppen azt remélem, hogy a pozitív fordulat elhatározása a mi fellépésünktől teljesen függetlenül, az emberség, a morális jó mellett elkötelezett emberekben, belső indíttatásból született meg. Azt is remélem, hogy a végső jogi rendezés, mind a Kúria állásfoglalása, mind a törvényalkotás szintjén is tükrözni fogja a morális értékek hatóerejét. Ezáltal fogjuk tudni végérvényesen átadni az emlékezetnek, mint egy rossz álmot, a bankháború időszakát.

III. Búcsú a kishantosi vetéstől – a földvédelem új dimenziói.
Bekövetkezett az, aminek nem szabadott volna bekövetkeznie: a pályázat nyertesei beszántották Kishantoson a biogazdaság őszi vetését.
Nem csak azért térünk ki erre a drámai történetre, mert a VÉSZ érzékenyen érintett ezekben az eseményekben, hanem legfőképpen azért, mert valamiféle korszakforduló érlelődik, a földvédelem új dimenziói nyílnak meg, és ez a szó legszorosabb értelmében közügy.
Előre kell bocsátanom, mind a VÉSZ, mind a GYŐZ Mozgalom, mind saját nevemben, hogy változatlanul szívvel-lélekkel a kishantosiak mellett vagyunk és maradunk. Az ő ügyük a mi ügyünk, az ő bánatuk a mi bánatunk, az ő vereségük a mi vereségünk; sorsuk soha nem lesz közömbös számunkra. Azért kell ezt előre hangsúlyoznom, mert a történetnek vannak bizonyos mozzanatai, amelyek során nézetkülönbségek alakultak ki. Ez azonban mit sem változtat a barátságunkon. Azért ismertetjük, mert tanulságokat hordoz ez a történet, és mi magunk sem vagyunk birtokában a dilemmák problémátlan feloldásának.
Jó egy éve, 2013 tavaszán keresett meg Ácsné Évike, aki annak idején figyelemmel kísérte érdekvédelmi küzdelmeinket, és nem egy alkalommal határozottan kiállt mellettünk az Élőlánc egyik vezetőjeként. Segítségünket kérte Kishantos, és tágabb értelemben a földvédelem

ügyében.

Megismerve a történetet az a meggyőződés alakult ki bennem, és a VÉSZ és a GYŐZ Mozgalom vezetőiben, hogy itt valóban a következő nemzedékek életlehetőségeiről, életesélyeiről van szó. A tét tehát nem kevesebb, mint gyermekeink, unokáink, dédunokáink élete: éhező nemzedékek sora következik, vagy a biogazdálkodás segítségével, és a szociális feltételek átalakításával (vagyis a föld hazai és nemzetközi pénzhatalommal szembeni megvédésével), megmenthető a föld termőereje, és az egész társadalom létalapjául szolgáló szerepe.

Május végére, június elejére kidolgoztam egy országos akciótervet a VÉSZ és a GYŐZ Mozgalom (Gyorsreagálású Önvédelmi Zónák) földvédelemre irányuló aktivizálásáról. Első fázisban Kishantos megmentése lett volna a cél, második fázisban országos mozgalommá fejlesztve léptünk volna fel minden nyerészkedő spekulánssal és cégeikkel szemben, akik bármilyen pusztító technológiát készséggel alkalmaznak a földből kisajtolt profitmaximalizálás érdekében.

Tervezetemet minden érintett szervezetnek és személynek eljuttattam. Kértem az érdemi választ és döntést még a nyár előtt (2013.), hogy az első szervezési hullám már nyáron végigmenjen.

Egyetlen földvédelemben érintett szervezettől, sem illetékes személytől nem kaptam semmilyen reagálást, mind a mai napig. Egy hölgy írt egy lelkes, támogató választ, aki valamelyik szervezet aktivistája volt.

Amikor magyarázatot kértem Évikétől, elmondta, hogy az emberek félnek vidéken, senki nem mer határozottan, pláne harcosan fellépni. A falvakban alig vannak már földműves gazdálkodók, de ők sem mernének semmilyen akción megjelenni, mert féltik az egzisztenciájukat. „De hát most magáról a földről van szó, amelyet a magyar földműves évszázadokon át akár az élete kockáztatásával is védett” – vetettem ellen. Kiderült: már nem ez a helyzet, senki nem mer semmit sem csinálni.

Nyár végén megkeresett a GREENPEACE témafelelős képviselője. Elmondta, hogy a zöldszervezet felvállalta Kishantos ügyét, szeretne a VÉSZ-szel együttműködésben cselekedni, és meg akar szervezni egy társadalmi szervezeteket és magánszemélyeket tömörítő szövetséget Kishantos védelmére. Készséggel vállaltuk az együttműködést és a szövetség megalakítását. Gondoltuk, legalább Kishantost mentsük meg, ha a vidéki földműves társadalom passzivitása miatt országos akciót nem is indíthatunk.

Jó néhány megbeszélés lezajlott a Kishantos védelmében történő fellépés konkrét terveiről, módszereiről.

Javaslatom az volt, hogy az akciócsapatok tömegdemonstrációkon, elszántan, harcosan lépjenek föl. Ahogy később az Orbán Viktornak írt nyílt levelemben is, de ezeken a megbeszéléseken is kifejtettem: ha itt valóban az elkövetkező nemzedékek életesélyeiről van szó, akkor semmilyen ellenféllel szemben nem hátrálhatunk meg, az életünket sem kímélhetjük ilyen tét esetén. Olyan tömegfellépést indítványoztam, amely lehetetlenné teszi illetéktelenek behatolását, és ha mégis ki akarják erőszakolni, rohamrendőrök százait kelljen bevetni. Meg voltam győződve, hogy csak ilyen fellépéssel védhető meg Kishantos.

Egy lényeges kérdést érintve itt meg kell állnom.

Semmilyen politikai motiváció nem vezetett.

Csupán arról van szó, hogy ismerem a politikai hatalom természetét. Ha nem éri el egy fellépés a politikusok figyelmének ingerküszöbét, akkor semmibe veszik azt a fellépést, történjen az bármilyen igaz, közérdekű céllal. Ez a politikai osztály túlterheltségének velejárója.

A kishantosiak és a GREENPEACE több alkalommal, írásban és szóban leintettek. Többször kioktatást kaptam kereszténységből, erőszakmentességből, törvénytiszteletből. Semmilyen harcos fellépés nem lehetséges, mert mi elmegyünk, ők pedig ott maradnak – mondták nem egyszer a kishantosiak. A GREENPEACE hivatalosan közölte, hogy ha a VÉSZ és a GYŐZ Mozgalom harcosan fellép, akkor ők kiszállnak az ügyből.

Abba a helyzetbe kerültem, amely nem egyszer előfordul érdekvédelmi munkánk során is. Ellenfeleink közül senki nem állíthat le bennünket, de az érintett tagszervezetünk, éppen az, amelyikért fellépnénk, leállíthat, ha ő maga megfutamodik, és feladja a küzdelmet. Ez esetben tehetetlenné, cselekvőképtelenné válunk, mert hogyan küzdjünk valakiért, aki maga nem akar küzdeni?

Egyetlen kezdeményezésemet fogadták el: Kishantos földjének közös, szakrális bevetését, amelyet a résztvevő szervezetek, így a VÉSZ aktivistái is, közösen hajtottak végre, kézi vetéssel.

Egyébként a tervezett tömegfellépéseink le lettek állítva.

Október 31-ről november 1-re virradó éjjel is csupán néhány képzett, harcos, profi aktivistával járőröztünk Kishantos földjein. Ezt tudva meg sem mertek jelenni a területen az előző napon még fenyegetőző győztesek.

A későbbiek során viszont mind a kishantosiak, mind a GREENPEACE eljelentéktelenítette és elhallgatta a VÉSZ jelenlétét az ügyben.

Tehát az érdekeltek tiltottak el minket saját fellépési stílusunktól. Határozottan az volt az érzésem, hogy azt a demonstrációnkat is fenntartással fogadták, amikor a VÉSZ akciócsapatai autós konvojjal végiglátogatták a környéken lakó pályázati győzteseket, felszólítva őket Kishantos érdekeinek tiszteletére.

A dolgok tehát a későbbiekben úgy alakultak, mintha a VÉSZ egyáltalán nem is lenne jelen Kishantos ügyében. Számunkra világos, hogy ez bátorította fel a pályázati győzteseket a törvénytelen pusztításra.

Amikor pedig április 12.-én reggel szólt Évike telefonon, hogy a győztesek traktorokkal jelentek meg a földeken, és már elkezdték beszántani a vetést, mondtam, hogy most nagyobb létszámmal kellene beavatkoznunk. Kifejezetten ellenezte, kérve, hogy csak két képzett, hivatásos aktivistát vigyek, mert nem akar háborúságot, csupán a testi épségének védelmére szorítkozzunk. Így is történt. A vetés beszántása akadálytalanul megtörténhetett.

Kinek a kudarca Kishantos? Mit üzen a beszántott vetés, amelytől vérző szívvel búcsúzunk?

Mindenekelőtt személyes kudarcom, a VÉSZ és a GYŐZ Mozgalom kudarca. Nem vagyunk hozzászokva, hogy jogtipró nyerészkedők kényük-kedvük szerint cselekedhessenek, ha egyszer beavatkoztunk egy ügybe. Ha kifejthettük volna az erőnket, egyetlen győztes sem merte volna a lábát Kishantos földjére tenni a végérvényes jogi rendeződésig. Akárhány őrző-védőt bíztak volna meg, mi tízszeres erővel kergettük volna el onnan őket.

De!

Mit akarunk mi, ha a föld népe nem akarja mindenáron megvédeni a földet? Hiszen ez zajlik, ennek vagyunk tanúi!

Vajon a magyar földművesnek nem kell már a föld? Belenyugszik a rombolásba? Meghunyászkodik a spekuláció előtt? Belemegy a látszatkeltő, hamis játékokba? Mindenféle komolytalan fenyegetésekkel meg tudják őt félemlíteni?

És tovább kell mennem, mert annyira irreális, szinte víziószerű az egész történet.

Létezik, hogy megváltozott a világ, és a föld népe tudomásul veszi: újra a nagybirtokok uralma jön el? Szabad a pálya a profitmaximalizáló spekuláció, a romboló technológiák, a földművest

szolgasorba taszító nagyvállalkozói szervezetek előtt?

A keserű kérdések között lassan-lassan mintha felderengene valami halvány fény: nem, valami egészen másról lehet szó!

Talán most engedi el kérges tenyeréből a magyar földműves, és vele és általa az egész magyar társadalom a földtulajdonnal kapcsolatos illúziók jelképes bizonylatait? Éppen most érti meg talán, hogy a föld kultusza és kultúrája nem viseli el tovább az egoizmus semmilyen formáját?

Lehet, hogy most éli át a csendes és rejtett felismerés gyötrelmes, de megtisztító katarzisát: az emberiség ingyen kapta a földet, senki nem teheti magántulajdonná egyetlen négyzetcentiméterét sem? Hogy el kell ahhoz engedni a föld tulajdonlásának szenvedélyes hajszolását, hogy cserébe megkapjuk az egész föld használatának felszabadító örömét?

Lehetséges, hogy ez a tudatváltozás tartja passzív és zavart állapotban a földműves társadalmat? Mert tanácstalan lehet: ha nincs realitása a tulajdonlásának, akkor mi legyen a földdel? Pénzügyi eszközökkel tönkretehették, de hogyan tovább?

Joggal érezheti magát a földműves a történelem becsapottjának: becsapták a földosztással, becsapták a kollektivizálással, becsapták a kárpótlással. És most újra becsapták: városi spekulánsok lepték el a határt, sokezer hektáros földterületekre tenyereltek rá, követhetetlen jogi trükközéssel. Ő pedig tehetetlenül áll, és bénultan szemléli, mi történik. Ezzel a rafinériával szemben kiszolgáltatottnak érezheti magát egy ideig. Addig, amíg ennek az újabb becsapásnak tudatára nem ébred. Amíg megérti: tőle ugyan elvették a tulajdon lehetőségét, de átjátszották a földet olyanoknak, akiknek a föld tiszteletéhez és kultúrájához semmi közük. Akik csak a szipolyozás újabb üzleti eszközét látják az anyaföldben.

Akkor eszmél majd föl, amikor megértette: azzal, ami történik, nem állítható már szembe a tulajdonlás új követelése. A jövőben már más módon kell viszonyulni a földhöz. Ez a nagy lecke. Akkor pedig jaj lesz a spekulánsoknak. Sarkára áll a föld népe, száműzi az életromboló technológiákat, és a profitmaximalizálás helyett más értékeket állít a földművelés középpontjába. Akkor újra kezdődhet a magyar föld védelmének, és közös életet szolgáló használatának története; a közös boldogulás korszaka.

Kishantos méltósága, hogy élén járjon ennek a szenvedéssel és kudarcokkal teli, de magasztos megtisztulásnak.